

Miniszteri utasítás

**A Magyar Népköztársaság
belügyminiszterének
13/1976. (BK 4.) BM számú
utasítása**

**a szakmai vezetés kapcsolatáról
a szakszervezeti szervekkel**

A Belügyminisztérium polgári alkalmazottai politikai nevelése, szakmai tevékenysége, élet- és munkakörülményei javítása a szakmai vezetők egyik fontos feladata. Megvalósulása nagymértékben függ a szakmai vezetők, a dolgozók és a szakszervezeti szervek rendszeres jól kiépített munkakapcsolatától.

Ennek megvalósulása érdekében kiadom az alábbi

u t a s í t á s t:

1. A szakmai vezetők kötelesek együttműködni az irányításuk alatt álló szerv (egység) szakszervezeti szervével (SzB, OB bizalmi) általában mindazokban a kérdésekben, amelyek a polgári alkalmazottak munkavégzésével, erkölcsi és anyagi elismerésével, szociális, kulturális juttatásaival és érdekeinek védelmével összefüggésben felmerülnek. Ezért rendszeresen és kölcsönös kapcsolattartást kell megvalósítani.

2. Rendszeres munkakapcsolatot kell kialakítani a több szervre, illetőleg szakszervezeti szervre kiterjedő hatáskörrel bíró szakszervezeti tanácsokkal is. Az együttműködő szakmai vezető az illetékes magasabb vezető (Határőrség Országos parancsnoka, Budapesti Rendőr-főkapitányság vezetője) jelölje ki és feladatait határozza meg.

3. A Belügyminisztérium Szakszervezeti Tanácsával, valamint a Közalkalmazottak Szakszervezetével történő rendszeres kapcsolattartás, az annak során felmerülő ügyek vitele, illetőleg ezekben a Belügyminisztérium képviselőjének ellátása a BM I. főcsoportfőnök-helyettes feladata.

4. A szakszervezeti szerveknek a Munka Törvénykönyve és végrehajtási rendelkezéseiben biztosított egyetértési, véleményezési, ellenőrzési, eljárási, kifogásolási jogát (Mt. 13—14. §., Mt. VÁ 3. §.) minden esetben figyelembe kell venni.

5. A szakmai vezetők támogassák és segítsék elő az egység szakszervezeti szervének eredményes működését.

6. Ezen utasításban foglaltakat — értelemszerűen — az állami tűzoltóság területi szerveinél is alkalmazni kell.

7. Ez az utasítás kiadása napján lép hatályba.

Benkei András s. k.,
belügyminiszter

Iránymutatás — állásfoglalás

1.

4. Külföldi és belföldi fizetőeszközök a deviza hatóság engedélye nélkül ugyanazon alkalommal az ország területéről való kivitele, illetve annak megkísérlése egy cselekmény.

A tervszerű devizagazdálkodásról szóló 1971. évi 1. számú tvr. 5. §. (1) bekezdése — a korábban hatályban volt 1950. évi 30. számú tvr. 13. §. (1) bekezdésében foglaltaktól eltérően — a külföldi és belföldi fizetőeszköznek devizahatósági engedély nélkül az ország területéről való kivitelét különválasztva, két [5. §. (1) bekezdés c) és d)] alpontban tilalmazza.

Felmerül a kérdés, hogy ha valaki ugyanazon alkalommal külföldi és belföldi fizetőeszköznek a deviza-hatóság engedélye nélkül az ország területéről való kivitelével a tvr. 5. §. (1) bekezdésének c) és d) alpontban írt tilalmat megszegi, a cselekményt egységesen kell-e elbírálni, vagy pedig a külföldi és belföldi fizetőeszköz kivitelével megvalósult szabályszegés által okozott érdeksérelem tekintetében az értékegybefoglalás kizárt?

Minthogy a tvr. 5. §. (1) bekezdés c) és d) pontja lényegileg teljesen azonos jellegű magatartást tilalmaz, a külföldi és belföldi fizetőeszköz engedély nélküli kivitelének különválasztását illetően sem elvi, sem devizagazdálkodási érdekekkel összefüggő indok nem hozható fel, továbbá mivel a külföldi és belföldi fizetőeszköznek engedély nélküli kivitelét a korábbi rendelkezés és annak alapján az ítélkezési gyakorlat mindig egy tilalom megszegésének tekintette és az 1974. évi 1. számú tvr. különválasztása kizárólag törvényszerkesztési szempontra vezethető vissza, a tvr. 5. §. (1) bekezdés c) és d) pontjában írt tilalomnak azonos alkalommal történt megszegését egységesen kell elbírálni.

Tapasztalat szerint a belföldi és külföldi fizetőeszközök azonos alkalommal engedély nélküli kivitele elég gyakori elkövetési mód. Nem egy esetben előfordul, hogy az egyik fajta fizetőeszköz értéke a 3000 Ft-ot meghaladja, a másiké viszont ezt az értékhatárt nem éri el. Ezeknek az elbírálásánál a fentiektől eltérő álláspont azzal a következménnyel járna, hogy sok esetben büntető és szabálysértési eljárást kellene lefolytatni és ugyanazon alkalommal elkövetett és lényegében ugyanolyan jellegű tilalom megszegése miatt kétféle joghátrány alkalmazására kerülne sor.

b) minden egyéb helyen 1980. évi december hó 31. napjáig kell kicserélni.

(5) A 36. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezés hatályba lépéséről — lakott területen kívül levő főútvonal tekintetében — külön jogszabály intézkedik.

(6) Az 53. §-ban foglalt rendelkezéseket a vasúti pálya vagy az út átépítése (korszerűsítése), illetőleg a vasúti átjáró áthelyezése esetében kell alkalmazni. Azokat a vasúti átjárókat, amelyekben menetrend szerinti autóbuszjárat közlekedik, 1980. évi december hó 31. napjáig abban az esetben is biztosítani kell, ha átépítés (korszerűsítés), illetőleg áthelyezés eddig az időpontig nem történik meg.

(7) A 62. §-ban említett védőmellény viselése 1977. évi január hó 1. napjától kötelező.

67. §.

A 64. §-ban említett nyilvántartást a forgalmi rend felülvizsgálata (az új forgalmi rend kialakítása) kapcsán kell elkészíteni.

68. §.

Az út egy részének kizárólagos használatára (rakodási terület biztosítására) vonatkozó, meghatározott vállalt (szerv) vagy személy részére kiadott engedélyeket az engedélyező hatóság 1976. évi június hó 30. napjáig köteles visszavonni.

Rödönyi Károly s. k.,
közlekedés- és postaügyi
miniszter

Függelék a 2/1976. (II. 19.) KPM számú rendelethez.

A rendeletben használt egyes fogalmak meghatározása a következő:

a) Vasúti átjáró: közútnak vagy — akár közforgalmú, akár nem közforgalmú — saját használatú útnak vasúti pályával való szintbeli kereszteződése. Nem minősül azonban vasúti átjárónak

— a kizárólag gyalogosok közlekedésére szolgáló útnak vasúti pályával, valamint

— az útnak közúti vasúti (villamos-) pályával való kereszteződése.

b) Mértékadó járműforgalom: az a legnagyobb számérték, amelyet a vasúti átjáróban egy óra alatt áthaladó közúti járművek — személygépkocsi egységre átszámított — számának és az ugyanazon idő alatt menetrend szerint áthaladó vonatok számának a szorzata naptári éven-

ként legalább 30 esetben elér vagy meghalad. A közúti járművek számát a következő szorzószámok alkalmazásával kell személygépkocsi egy- ségre átszámítani:

személygépkocsi	1,0
motorkerékpár, segédmotoros kerékpár	0,8
autóbusz	2,5
tehergépkocsi, vontató, mezőgazdasági vontató (pótkocsival vagy anélkül)	2,5
lassú jármű, állati erővel vont jármű	3,0
kerékpár, kézikocsi	0,3

c) Mértékadó gyalogosforgalom: az a legnagyobb számérték, amelyet a vasúti átjáróban egy óra alatt áthaladó gyalogosok számának és az ugyanazon idő alatt menetrend szerint áthaladó vonatok számának a szorzata naptári évenként legalább 30 esetben elér vagy meghalad.

d) Rálátási háromszög: az a háromszög, amelyet az úttest felezővonalának és a vasúti pálya tengelyének a metszéspontjától

— az úttesten a vasúti átjáró előtt L_k távolságban,

— a vasúti pályán mindkét irányban L_v távolságban levő pontok határoznak meg. Az L_k távolságot a következő ábra (az ábra a Magyar Közlöny 15. számának 180. oldalán található) szerint kell meghatározni:

L_k távolság	A közúti járművek ré- (Megállási látótávolság) sére — jogszabályban, illetőleg „Sebességkor- látozás” jelzőtáblával — az adott úton engedé- lyezett legnagyobb se- besség
	km/óra

Földúton az L_k távolságot 30 km/óra sebesség figyelembevételével kell számításba venni. Az L_v távolság a vasúti pályára engedélyezett — km/óraban kifejezett — sebesség számértékének ötszöröse, méterben.

e) Helyből kezelt teljes sorompó: olyan teljes sorompó, amelynek kezelése közben a kezelő-személyzet az utat — a vasúti átjáró mindkét oldalán — legalább L_k távolságban át tudja tekinteni.